

SVOBODNA SLOVENIJA

ESLOVENIA LIBRE

LETNO (ANO) XLVII (41)

Štev. (No.) 16

BUENOS AIRES

5. maja 1988

Iz prepovedane revije

Letošnja 11. številka Mladine, z dne 18. marca je bila prepovedana, njen odgovorni urednik Franci Zavrl pa postavljen pred sodišče. Po protestu uredništva pred ljubljanskim sodiščem je to zavrglo odločitev državnega tožilca in dovolilo razpečevanje zaplenjene številke, ki smo jo takoj nato dobili semkaj.

Iz te ponatiskujemo nekaj značilnih odstavkov iz nekaterih člankov, pa ves uvodnik Branilcem revolucije. Vsak bralec si lahko sam ustvari mnenje o položaju v Sloveniji. Pripomnili bi le, da v uvodniku ni omenjen politični pluralizem, na nekaterih drugih mestih pa je omenjena zahteva po „socialističnem političnem pluralizmu“, kar je nekako skrupočalo, hkrati napredno, a vseeno na liniji oblasti.

V IMENU LJUDSTVA

BRANILCEM REVOLUCIJE

DOKLER NAM BOSTE KOT REVOLUCIJO PONUJALI:

— predsedstvo države, ki se mu zdaj bolj pomembno, da se ukvarja s pišanjem mladinskega časopisa, kot pa s finančnimi škandali in korupcijo

— 200%-no inflacijo
— gospodarstvo, ki crkuje
— več kot 20 mld \$ zunanjega dolga, ki ste ga porabili tudi za svoje vile in privilegije
— tisoče brezposelnih
— grožnje z orožjem
— zunanja politiko, ki zmanjšuje ugled države v svetu
— nehumano in dobička pohlepno prodajo orožja
— rasistično populacijsko politiko v nekaterih delih države
— dolgoletne zaporne kazni za mišljenjski delikt

— nezmotljivost ZK in njen monopol na vseh področjih
— armado, ki jo lahko samo hvailimo
— drage rituale
— kadrovsko politiko, v kateri se samo izmenjujete na vodilnih funkcijah
— prihodnost brez perspektiv za mlado in ustvarjalno generacijo

DO TAKRAT NAM RES NE PREOSTANE NIČ DRUGEGA, KOT DA SE GREMO KONTRAREVOLUCIJO IN ZAHTEVAMO:

— dosledno pravno državo
— svobodo misli, govora in združevanja
— neodvisnosti sodišč
— razbitje monopola Z
— pravico do štrajka
— pravico do ugovora vesti
— neposredne volitve
— kontrolo javnosti nad JLA, zunanjem in notranjo politiko
— tržno gospodarstvo
— suvereno intelektualno konkurenco na trgu informacij
— nepokrivanje izgub
— uvajanje zasebne lastnine
— integracijo s srednjo in zahodno Evropo
— priznavanje legitimnosti razlik v Jugoslaviji

Kajti, če bo vaša [redacted] še dolgo trajala, bomo res kmalu preskočili kapitalizem, vendar v obratni smeri, v smeri fevdalizma in v kolikor menite, da vas naša kontrarevolucija pri tem resno ogroža in nas mislite utišati, nam to željo rajši sporočite, da bi lahko pravočasno izstopili s te ladje, ki se potaplja, ker pri njeni potonitvi ne želimo sodevati. Ne bojte se, da se bomo kakko drugače igrali kontrarevolucije. Žal pa bo naša generacija, ki je spo-

sobna in ima energijo za spopad z 21. stoletjem, odšla in napolnila tretjo slovensko univerzo. Stokanje prepričamo vam, mogoče ga boste že potrebovali, abonent!

KONTRAREVOLUCIONARNO UREDNIŠTVO

ZA NOVO SLOVENSKO USTAVO

...

Kot smo že večkrat poudarili, je treba spoštovati temeljno pravico vsakega naroda do samoodločbe (vključno s pravico do odcepitve). Ob tem se opiramo na izročilo slovenskih nacionalnih programov (program Zedinjene Slovenije...), na rodnoosvobodilnega boja; na tista temeljna načela dosedanje federalne ureditve Jugoslavije, ki poudarja izvirno pristojnost narodov oz. njihovih držav (republik) glede urejanja medsebojnih odnosov in skupnih zadev. Odnosi v skupni državi morajo izhajati iz interesov njenih članov. Le narodi sami odločajo, v kakšni skupni državi bodo živelji.

Prepričani smo, da je potrebno v prvi fazi ustavnih sprememb najprej spremeniti ustavo republike Slovenije; hkrati pa pozivamo, da se za to zavzamejo tudi drugi politični dejavniki v Sloveniji, in da slovenska javnosti izpove svoja stališča o tem.

Nova slovenska ustava mora po našem prepričanju temeljiti na človekovih pravicah, kot so zapisane v *Splečni deklaraciji človekove pravice* in v drugih dokumentih OZN.

Posebej poudarjamo temeljne človekove pravice. Vsi ljudje so svobodni in enakopravni. Zakon je podlagi demokratične delitve oblasti — sestavlja zakonodajna, izvršna in sodna oblast. Nikogar ni, ki bi si lahko vnaprej lastil vodilno vlogo v državi. Ljudje na svobodnih, neposrednih in tajnih volitvah izvolijo skupščino kot temeljni in vrhovni zakonodajni organ, ta pa vladilo (izvršno oblast) in vrhovno sodišče, ki je neodvisno od vlade in skupščine. Ustavodajno telo je narod, ki sprejema ustavo z referendumom.

Zivljenje vsakega človeka je sveto in vsakdo ima pravico do osebnega dostojanstva, do telesne nedotakljivosti, do čistega okolja, do dobrin telesne in duhovne kulture. Ta pravica vključuje pravico do prostosti in varnosti. Vsakdo ima pravico do priznanja pravne sposobnosti, do pravnega varstva in velja za nedolžnega, dokler ni spoznan za kritega v skladu z zakonom.

Vsakdo ima pravico do svobodnega gibanja. Vsakdo ima pravico do pre- (Nadaljevanje na 2. str.)

Otok svobode

Pod tem naslovom je 21. marca letos svetovno znani in razširjeni tednik Newsweek objavil daljši pričaz političnega življenja v Sloveniji, iz katerega povzemamo nekaj delov:

„Če primerjamo Slovenijo z ostalo Jugoslavijo ali drugimi državami sovjetskega bloka, je Slovenija otok bogastva in svobode, bolj zahodna kot vzhodna... Ima 8% prebivalcev Jugoslavije, a proizvaja petino državnega produkta in četrtnino izvoza. V Jugoslaviji imajo 14% brezposelnih, a Slovenija uvaža delavce iz drugih republik. Svoboda izražanja? V zadnjih mesecih so Slovenci oporekali vsem: od vodstva komunistične partije do vojaške prodaje orožja tretjemu svetu. 'Stari tabuji padajo kot domine', je dejal Božo Kovač, urednik Dela. 'Lahko pišete o čemer koli'“

Čeprav niso bili nikoli samostojni, so večinoma katoliški Slovenci ponosni na svojo narodno zgodovino in jekiz... Slovenija je bila del avstrogrškega imperija, kar je vzrok zahodne usmeritve in delavnosti... Leta 1979 je bila kupna moč Slovencev 80% avstrijske, sedaj pa je padla na 40% zaradi splošne jugoslovanske krize...

Vse to je vodilo do povečanja napetosti med Beogradom in Ljubljano. Slovenske publikacije in aktivisti so propagirali vrsto stvari, ki so razjelile federalno vlado: ugovor vesti proti služenju vojaškega roka; pravice homoseksualcev, prenehanje z graditvijo nuklear ter praznovanje Titovega rojstnega dne. Ko je Mladina objavila članek, ki dolži ministra obrambe Mamulo 'nemoralnega dobička' pri prodaji orožja Etiopiji, je Beograd postavil urednika pred sodiščem. A oporečniki so se zbrali pred sodiščem, tožilec je zmanj-

40 let komunizma v ČSSR

Konec februarja so na Češkoslovenskem praznovali štiridesetletnico prevzema vladanja komunistične stranke. Vladni šef Lubomir Strougal je ob tej priliki poudarjal, da se ta praznik vrši v znaku nekakšne „preosnove“, neke vrste reorganizacije, ki naj bi na Češkem pričela že nekaj let prej, predno je v Sovjetski zvezzi Gorbačov objavil „perestrojko“. Čehi naj bi namreč v gospodarstvu že uvedli nekakšno decentralizacijo in večjo osebno odgovornost managerjev. Ob tej priliki je celo omenjal zadušeno „češko pomlad“ leta 1968, le da jo je nakazal kot „slabo voden poizkus nekega prešibkega politika“... Dosedaj rabilno besedo „kontrarevolucija“ pa je Strougal očvidno črtal iz svojega slovarja.

Po odhodu Nemcev, katere so leta 1945 iz Češke pregnali na eni strani Sovjeti in na zahodu Amerikanci, je Češkoslovaška do leta 1948 bila samostojna demokratična država povsem v smislu zapadnega kriterija. V Pragi je vladala koalicija petih strank. A že po letu 1946 so bili med njimi komunisti najbolj številni. Z njimi so vladali češki socialisti, slovenški demokrati, češka krščanska demokratska stranka in socialni demokrati. Komunistična stranka je postavila svojega člena Klementa Gottwalda za ministrskega predsednika, ki pa je že bil pod vplivom Stalina in se je zato moral odreči pomembnejši položaji. Kot so komunisti postavljali svoje može na vsa važnejša mesta, so ostale stranke v koaliciji protestirale, kar je leta 1948 privelo do kabinetne krize. Večina nekomunističnih članov je izstopilo iz vlade. Popolen prevzem oblasti pa so komunisti izvedli po tkzv. „tretjem praškem padcu z okna“. Za časa husitske vojne leta 1949 se je pričel prvi, drugi leta 1618, ko se je pričela tridesetletna vojna, tretji pa torej leta 1948, ko je tedanji nekomunistični zunanj minister Jan Masaryk, sin ustanovitelja češkoslovenske države Tomáša Masaryka — iz dosedaj še vedno nepojasnjeni vzrokov padel z okna svoje pisarne na Hradčanah. Z njegovo smrtjo je

bila uničena še zadnja vez z zapadno zunanj politiko. Nastopila je doba stalinizma, ko je mnogo češko-slovenskih rodoljubov izgubilo življenje. Deset let kasneje pa so bili le-ti rehabilitirani. Na Češkem so namreč vsakih deset let premjenili šefu partijske. Prva leta je bil Antonín Novotný, 1968 Aleksander Dubček, 1978 Gustav Husák in 1988 Miloš Jakeš. KP šefi so prihajali in odhajali, vse-mogočna partija je ostala. Toda želja po spremembah in prostosti je med ljudstvom vedno živila.

Desetletja so žene in možje oponjali državno oblast na z ustavo zagotovljeno obljubo, da bodo upoštevane in spoštovane pravice človeka ter zagotovljena verska svoboda. Odmevi teh klicev so bili v začetku šibki, na odziv pa so zlasti v zadnjem času naleteli predvsem pri mladini, ki se zbira okoli Cerkve in njenih ustanov. Po najnovejših pomerilih so katoličani na Češkem, Slovaškem in predvsem na Moravskem pričeli zbirati podpise za listino, katero bodo izročili vladi in ki vsebuje 31 zahteve, v katerih prva je, da se država ne sme vmešavati v delovanje in organizacijo Cerkve. Sledijo pozivi kot npr. imenovanje škofov brez državnega posega, pristaži mladine za študiranje teologije, dovoljenje za ustanavljanje ženskih in moških redovniških skupnosti, svobodni verski tisk, enako pravico Cerkvi pri širjenju vere, kakor jo ima država pri širjenju ateizma, konec diskriminacij katoličanov na delovnih prostorjih itd.

Te točke pa najbolj prikažejo, pod kakšnim pritiskom živijo katoličani v tej srednjeevropski deželi, z več kot tisočletno kulturo — že 40 let. Komunistični režim je privedel Češkoslovaško na stanje manj razvitih pokrajini, kjer se prebivalci borijo za priznavanje pravic človeka. Še en primer: na Slovaškem, ki je v senci Evrope, sta trenutno samo dva ostarela škofi; Kosice, kjer deluje 98 duhovnikov, pa so že 25 let brez škofa.

Po Schwäb. Zeitung (23. 2. 88)

priredila D-ova.

Ob kresu komunizma

Pod gornjim nenavadnim naslovom je Jernej Vilfan, sin komunističnega veljaka in Titovega tajnika dr. Josipa Vilfana, izdal knjigo večinoma kratkih misli, zlasti o komunizmu, demokraciji, političnih strankah itd. Nekaj teh misli je objavil že v Novi reviji štev. 58, 59, 60. Sedaj jih je zbral v knjigi, dodal še nekaj novih poglavij in jih objavil pri založbi „Peter Amalietti in Jernej Vilfan“.

Že v Svobodni Sloveniji z dne 25. junija 1987 smo objavili nekaj pomembnejših misli iz članka v Novi reviji. Sedaj pa želimo objaviti nekaj misli iz najnovejše knjige, ki je vzbudila veliko pozornost, ker jo je napisal pač sin velikega režimskoga funkcionarja. Vendar dobi človek pri natančnem branju te knjige vtis, da

protestno sporočilo kanclerju republike Avstrije glede nameravane šolske reforme na Koroškem, ki se glasi:

Avstralški Slovenci se pridružujemo upravičenim željam Koroških Slovencev, da se ne uvedejo jezikovno ločene šole.

Apeliramo na Vas, gospod kancler, da v interesu mirnega in uspešnega sožitja obšir narodnosti zavrnete ali spremeni predlagano šolsko reformo tako, da bo ostal pouk dvojezičen.

Peter Mandelj,
predsednik

je Vilfan svoj kritični in bojni odnos do partije precej omilil. Zakaj je to storil, ne vemo. Morda je to storil pod pritiskom, kakor je to storilo že več oporečnikov.

Vilfan se je o partiji in o vsem, kar je z njo v zvezi, kaj slabo izjavil v članku v Novi reviji. Sedaj pa v svoji knjigi vidi rešitev in uvedbo parlamentarne demokracije v Jugoslaviji na ta način, da to delo opravi partija. — In to je zapisal človek, ki partijo dobro pozna, ki je v Novi reviji zapisal, da je komunizem kot teorija utopija, kot praksa pa izgovor za totalitarizem, in je partijo odklonil kot rešiteljico razmer v Jugoslaviji in jo očrnil od tal do vrha. Sedaj pa naj bi bila partija tista, ki bo uvedla parlamentarno demokracijo v državi. Od tod pa spremembu pri Vilfanu?

Kako je Vilfan spremenil svoje mnenje, naj služi naslednji odstavek na str. 35: „Kaj hoče narod zdaj? Težko mi je odgovoriti na to vprašanje, toda kolikor opažam, si narod želi predvsem vrnitev boljšega standarda in to še vedno pričakuje v okviru starega komunističnega sistema in vodstva.“

Vse Vilfanove zahteve po demokratizaciji, svobodi, političnih pravicah in večstrankarskem sistemu so sedaj skrčile na zahtevo po višjem standardu, ki jim ga bo dala partija. Jabolko res ne pada daleč od dresesa.

Sm. R.

Ob „Pismih mrtvemu bratu“ Franceta Sodje

Dandanes so v modi — tudi pri Slovencih — različne vrste teologije: teologija osvoboditve, teologija socializma, menda se pripravlja teologija samoupravljanja, Sodja v „Pismih mrtvemu bratu“ omenja teologijo gorá, a tudi v tej knjigi najdemo posebno vrsto teologije.

Dobesedno vzeta bi bila teologija znanih o Bogu, lahko bi jo vzeli pa tudi kot božje besede človeku ali človeške Bogu. Sodja sam pravi, da je v „Pismih“ malo teološkega bistromja. Če pa pazljivo preberemo „Pisma“, nam morajo zapustiti vtis, da gre za teologijo človeškega neuspeha, človeške polomije. Vsaj tako nam hoče prikazati svojo zadnjo knjigo.

Sodjev primer dobimo že v predkrščanskem času v osebi starozveznega Mojzes. Mojzes je bil izbran, da popelje svoje ljudstvo iz egiptovske sužnosti, jeclač, ki je komaj znal spraviti skupaj nekaj besed, ki se mu Bog niti ni maral prikazati, ki je vodil svoj narod štirideset let po puščavi, nazadnje pa mu je bilo usojeno, da obljubljene dežele sploh ne bo videl. Polomija za polomijo, neuspeh za neuspehom, vendar je Bog prav njemu poveril, da dovrši, kar je imel v svojih načrtih. In Mojzes je sprejel nalogo na svoja ramena, čeprav je dvomil, da bi ji bil kos. Zaupal je Vanj, da mu bo dal moči, da bo izpolnil, kar mu je bilo naročeno. Res je nalogo izvršil, čeprav se mu je bilo treba samo malo oddaljiti od ljudstva, je to že plesalo okrog zlatega teleta in ga molilo. Nič zato, Mojzes je zamenjal vedno znova; prav tako Sodja.

Nekaj primerov za teologijo človeškega neuspeha: beg pred komunisti v Peči, beg v kartuzijo Pleterje, beg v Italijo, beg v Selignac, beg v Kanado, beg v Slovensko vas v Argentini, beg v Kanado, beg v Avstrijo... Koliko je še bilo med tem neuspehov, polomij, ki si jih očita Sodja. Tudi bratu Janezu, kateremu so namenjena pisma v večnost, ni šlo bolje: beg na Koroško, beg v Italijo, beg iz Russicuma, beg v Nemčijo, beg na Švedsko, beg v Francijo, beg domov...

Obema je ostalo na koncu samo eno: vera v božje usmiljenje, tiha vdanost in trdno zaupanje, da je vse to bilo v božjih načrtih. Sodja vse to lepo zgoščeno izrazi v stavku iz Očenaša: „Zgodi se Tvoja volja, ne moja!“

Slovenci resda do sedaj nismo imeli duhovnikov, ki bi izšli iz dela na planinah, iz planšarskih koč, morda smo jih imeli, vendar niso znali opisati na tako doživet način planin in dela na njih. „Pisma mrtvemu bratu“ niso samo hvalnica planinam in trdem delu planšarjenja — tukaj bi res lahko govorili o teologiji gorá, so predvsem zahvala materi in bratu Janezu za duhovski poklic, obenem so pa tudi hvalnica duhovskemu stanu. Ne eden ne drugi ni imel velikih težav pri izbirki poklica. Je pri tem pomagala mati, coklje, vzgoja, gore. Vse je šlo nekam naravno, eno je podajalo roko drugemu.

Pri branju „Pisem“ se bo marsikom zgodilo kakor pri „Mladostnih viharjih“ Tihomerja Totta. V prvem delu Totta nečisti greh prikazuje tako strašno: premalo sem storil, nič nisem napravil — v drugem delu pa nastopi čas spoznanja, da ni vse tako izgubljeno, da je še možnost odpuščanja — po „Pismih“, da vse le ni izgubljeno, saj se „nobena zdravamarija ne izgubi v vesolju, tudi najmanjše trpljenje ne.“ In teh ni malo, tudi trpljenja ne.

Ko Sodja citira Unamuna: „K življenju Bogu se ne pride po poti razume, ampak po poti ljubezni in trpljenja“, se nam nehotě skuša vrniti misel, da je bil Sodja prvo življenjsko dobo preveč razumski in da na koncu knjige spoznava, da se je motil, varal. Ne, Sodja je bil realist, le pretrpel je toliko, da je spoznal, da duhovniška služba nima nič opraviti z „angelizmom“. Naravnost materialistično se bo komu zdelo mšljeno: Pamet, volja in zdravje, to so se mu zdeli pogoji za dobrega duhovnika.

Toliko stvari so ga mučile, ki so prihajale od ljudi, ki so se imeli za zgled in od katerih je imel vso pravico do razumevanja, dobival pa je

očitke in celo nasprotovanje, vendar vse to strni v kratki stavki: „Laže je prenašati trpljenje, ki ga povzročajo sovražniki, kot tisti, ki jih imamo za dobre ljudi.“ Tistem „dobrim ljudem“ je bilo prihranjeno trpljenje, ki je zadelo njega, in z enim stavkom je zgodil razočaranje, kjer bi lahko napisal knjigo.

Sodja je več kot iskren v „Pismih“ — svojo notranjost razgalja, ne bratu Janezu, razgalja jo bralcu knjige. Hoče mu biti svetovalec na nevsiljnem način, da mu ne bo treba prehoditi poti, ki jo je moral prehoditi on. Če bo kdo iskal opravičevanja samega sebe in njegovega dela v knjigi, se moti. Kot je bil Mojzes samo orodje v božjih rokah, tako je bil Sodja samo mehka glina v rokah božjega Lončarja, ki jo je oblikoval, da je izvršil svoje načrte.

Tomaž Kempčan je po „Hoji za Kristusom“ napisal še knjigo „O ponižnosti“. Sodja je modrecu iz Kempena podoben po hoji, po ponižnosti ga prekaša. Po lastni in na katero je navajal tudi druge. Oba sta prišla do sklepa: vdanost v božje usmiljenje. Oba sta prejemala življenje kot veliko milost božjo, dar božji, tako dobro kot slabo.

„Milost je, da sem zbolel. Milost je, da imam neozdravljivo bolezni. Milost je, da si bil moj brat.“

Knjiga „Pisma mrtvemu bratu“ je poleg vsega še knjiga javne izpovedi. Še več je: knjiga je pisana za danes, ko svet že ne loči več med gremom in negremom in ko Sodja piše o sebi, velikokrat pretirava prav zaradi tega. Očita si, da je bil mrk, tog, nedružaben, nepriljuben, preveč občutljiv. Odškod je po potem izšla vrsta duhovnikov, odkod vrsta značajnih in poštenih mož, ki so dobili vzgojo v Misijonskem zavodu, odkod dvanaest knjig, odkod tolažba v razumevanje bolnikov in ostarelih, odkod milost duhovnih vaj, ki jih je vodil po treh kontinentih? Morda je hotel prav s to strogostjo do sebe dokazati, da tudi v današnjem svetu greh je, le da ga ne jemljam več zares, češ da so se časi spremenili. Je Bog-sodnik, ki je bil preveč poudarjen v naši generaciji, je pa tudi Bog-ljubeči oče, ki se je za svoje otroke učlovečil in šel čez smrtnje muke na križ zanje.

Sv. Bonaventura je večkrat rabil izraz: Christo conformiter vivere — Živeti po zgledu Kristusa, živeti v skladu s Kristusovim naukom. Sodjeva vdanost v božje usmiljenost izvira iz te predpostavke.

Še velik očitek Sodju: račune med brati naj poravnata sama med seboj. Zakaj je moral začiniti bratova pisma? Resa spoznamo iz „Pisem“ tudi njegovega brata jezuista Janeza, toda njegova pisma bi nam odgrnila še marsikatero nepoznano in nepojasnjeno stran Cerkve in to ne samo vesoljne, ampak tudi slovenske. Prav pri obeh Sodjih in zaradi njiju se bo lahko zdomstvo rešilo o

IZ PREPOVEDANE REVIE

(Nad. s 1. str.)

moženja. Vsakdo ima pravico do svobodne misli in javnega izražanja prepričanj. Vsakdo ima pravico do miroljubnega zbiranja in združevanja, do ustavljanja verskih, svetovnonazorskih in političnih skupin.

Vsakdo ima pravico do enakih možnosti pri zaposlitvi. Vsakdo ima pravico do prostega časa. Vsakdo ima pravico do socialne varnosti. Vsakdo ima pravico do izobrazbe in kulturnega življenja.

Slovenci smo dolžni skrbeti za razvoj svojega naroda in drugih etničnih skupin v Sloveniji. Slovenski narod ima neodstujljivo pravico do svoje države, se pravi: biti suveren na naciji.

Osnutek (temeljna načela) nove slovenske ustave morajo pripraviti strokovnjaki, nakar mora biti dan v javno razpravo. Po njej naj slovenska skupščina razpiše referendum za sprejemanje ustawe.

Po (eventualnem) sprejetju mora biti nova ustava temelj sporazumevanja z drugimi narodi in republikami pri formuliranju nove jugoslovanske ustawe. Želimo si, da bi tudi drugi narodi formulirali svoje

Z ŽIVLJENJA V ARGENTINI

Tone Mizerit

Prvi maj ima svoj pomen. Tradicionalnemu civilnemu „prazniku dela“ se je prislonilo še cerkveno obhajanje svetega Jožefa delavca. Za argentinsko politiko pa ima svojo posebno veljavo. Ustava predpisuje, da se ta dan pričenja vsakoleto redno zasedanje kongresa. In otvoriti mora predsedovati predsednik države, ki naslovi na poslance in senatorje, zbrane na skupnem zasedanju, poseben nagovor. Ta nagovor naj bi bil neke vrste „bilanca“ za preteklo dobo in „proračun“ dela, ki naj ga voda izvede v novem obdobju. Pričenja se torej ta dan v političnem smislu neke vrste „novo leto“ vladnega delovanja. In argentinski rek trdi, da „novo leto — novo življenje“. Ali je res tako?

NOVA DOBA, STARA DOBA

Preden preidemo v sodobne točke, omenimo — kar je važno —, da je dr. Alfonsín že petič otvoril v tem obdobju redno zasedanje kongresa. Torej so dejansko pretekla skoraj štiri desetletja, kar je drug predsednik, general Perón, v svojem prvem predsedniškem obdobju (pričenjalo se je desetletje 50), opravil enako ustavno opravilo... Potem so se vrstili predsedniki, vojaški in civilni. Vojaški so vladali brez parlamenta, civilni pa niso presegli niti štiri leta vladanja: Perón v svojem drugem predsedništvu, Fondizi, Illia, Campora ter znova Perón in njegova vdova. Ko je Alfonsín preteklo nedeljo prestopil vrata kongresne palade, je bil ta korak že „zgodovinski dogodek“. In že zaradi tega bo prišel v zgodovino. Hvala Bogu, kajti drugih dosežkov nima pokazati.

Govor naslovjen na zbrane kongresnike je bil že v naprej poznani. Suka se je bistveno v krogu gospodarskih ukrepov, ki jih bo voda podvzela v tem novem obdobju. Radikalom voda teče v grlo v obliki bližajočih se volitev. S tega vidika je treba razumeti ukrepe varčevanja državnih denarjev in obljube „modernizacije“ državne strukture. A kaj več res ni bilo slišati. Da; obljubo

čitka starokopitnosti in dokazalo, da se je slovenska zdomska Cerkev znašla preusmeriti in posodobiti in da Drugi vatikanski cerkveni zbor ni bila prazna beseda. Tega marsikdo v zdomstvu ni razumel. Za Sodja pa bo tudi lepa prilika, da ne ostane samo pri „Pismih“. Ni preveč pričakovati od njega, da nam to opise, kajti klub vsemu ne najdemo trohice razočaranja, pritoževanja čez druge — Sodja je klub vsemu življenski optimist. Skoraj bi reknel, da nam je to dolžan, če ga ne bi prej takoj kruto vpregli v naš voz.

Tone Brule

ustave.

Na vseh stopnjah javne razprave mora biti omogočeno vsem državljanom Slovenije oz. Jugoslavije javno izražanje mnenj, stališč in predlogov, še posebej pa agitiranje zanje.

Za uredništvo Nove Revije
Jože Snoj, glavni urednik
Spomenka Hribar, odgovorna ured.

SLOVENEC V EVROPSKEM PARLAMENTU

... Človeka se polašča črni obup ali pa zapade v popolno in cinično brezčutnost, ki mora vedno znova poslušati in brati strupeno in politikantsko blatenje vseh tistih, ki upajo razmišljati čez uradne okvire. Ni dovolj, da partizana, vrhunskega strokovnjaka in izjemnega pedagoga z mednarodnim ugledom, o katerem s spôstovanjem govore vse tiste generacije pravnikov, ki so imele to srečo, da so poslušale njegova predavanja, vržejo s fakultete, iz partije, mu leta in leta onemogočajo javno nastopanje, ga stisnejo ob zid molka in ekskomunikacije ter policijskega nadzora, ne, vse to še ni dovolj. Potrebno ga je dotolči pred slovenskim narodom in jugoslovansko javnostjo kot nacionalnega izdajalca in to zato, ker si je drznil brez

ba bolj pravičnega postopanja z upokojenci, ki bodo od 1. januarja prihodnjega leta prejemali dohodke na „zgodovinskem“ nivoju, to je, toliko kolikor jim po zakonu pripada, pa jih dejansko nikdar niso prejemali.

Ta zadeva upokojencev je čudna. Voda se je vsa ta leta dejansko in sodniško borila proti uveljavitvi zakona, ki predvideva pravične plače upokojencem. Sedaj naenkrat postane radodarna in jim pokaže razumevanje. Volitev so blizu.

Nekaj podobnega je s privatizacijami. Da se ustavi inflacija in vrne neke vrste red v državo, je nujno, da izgine velikanski deficit. Voda je vsa ta leta segala po novih davkih. Ti pa, zaradi splošne recezije in splošnega obubožanja že ne nosijo dovolj cvenka. Da se to zadnje celotno leto vladanja računi nekoliko urede, je torej nujno potrebno skrčenje stroškov. In tako dalje, itd. A v ključu vsega delovanja je razvidno, da stvari ostajajo pri starem. Gospodarskega delovanja ni mogoče spremeniti z nekaj površnimi ukrepi ali privatizacijo peščice državnih podjetij. Zlasti ne, če se to izvaja zgolj iz volilnih namenov. Morda bo v tem obdobju enega leta, do meseca maja 1989, položaj nekoliko boljšaan. A to ne bo rešitev, bo le oddih. Morda je pričakovati spoznajna in drugačnega nastopanja. Dejansko ima dr. Alfonsín še eno leto, da pride v zgodovino še iz kakega drugega razloga. Ko bo otvarjal novo obdobje zasedanja kongresa leta 1989, bo vsa družba dejansko že potopljena v predsedniški volilni kampanji. A tudi to je že znana pesem. Morda novo besedilo, a stara višja, nova doba — a stara doba.

KDO BO VLADAL?

Obdobje, ki ga nastopamo, ima še druge posebnosti. Politični opozovalci se radi mudijo ob teh razglabljanjih. Vsi vedo, da je Alfonsínova zvezda v zatonu, vstaja pa Angelozova. Dejansko že marsikateri govori o „sovladanju“. Predsednik je še Alfonsín, a v mnogih ozirih, naj bi Angeloz skušal vplivati na vladne korake, da jih usmeri po poti, ki naj koristijo njegovi kandidaturi.

Z vladne strani so to stanje „sovladanja“ večkrat odločno zanikali. Morda je res tako, politični opozovalci imajo včasih bujno fantazijo. A nekaj je nedvomno: stanje v državi ni več isto, kot je bilo pred imenovanjem Angelozza pa predsedniškega kandidata radikalne stranke.

A obstaja še drugo važno vprašanje. In to je nadvlada v parlamentu. Dejansko od nastopa radikalne stranke, je ta imela lastno moč. V poslanski zbornici svoje večino, in to do zadnjih poslanskih volitev septembra 1987. Šele tedaj je

uradnega blagoslova in brez dlake na jeziku nastopiti pred širno Evropo. Naj bo štekor prekleta slovenska cmejenost in zaplankost.

Meni osebno se v zvezi s tem postavlja neko drugo vprašanje oz. razmišlanje, ki pa je še kako povezano s tezami, ki jih postavlja prof. Bučar. Vsak osnovnošolec že ve, da so Jugoslavijo nekateri živi in mrtvi tovarisi „zapufali“ navznoter in nazvzen. Natančne vseote nihče ne ve, je pa vsekakor večja od 50 milijard zelenih dolarjev. Vsa ta operacija, ki sicer že traja, je bila v glavnem izvedena v sedemdesetih letih. Brez velikega politonomskega znanja je jasno, da bodo to sabotažo, to izdajo, to šarlatanstvo in to polpotovstvo plačevali poleg sedanjih jugoslovenskih generacij še vnuki naših vnukov. Namesto da Smole iz petnih žil napada prof. Bučarja, naj se raje globoko zamislji nad to neugodno in težko resnico in naj raje tu išče izdajalce domovine....

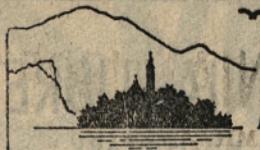
Igor Omerza

POMLAD NARODOV: SRBIJA...

... Po letu 1945 se je namreč zgodilo več pomembnejših stvari. Kot prvo, vprašanje nacionalnega je bilo le na videz rešeno, saj so oblast

izgubila večje število poslancev in tudi lastno večino. Sedaj je odvisna od oposicionalnih glasov: liberalcev ali od dogovora s peronisti.

V senatu je bil položaj še težji. Tam je za večino potrebnih 24 glasov. Radikali so imeli le 18 poslancev. Proti 22 peronistom so mogli zmagati le s pomočjo šestih senatorjev provincijskih strank. A prihodnjega decembra, to je na pol poti do volitev, se bo zamenjala tretjina senatorjev s zbornice. Šest radikalnih senatorjev se bo poslovilo, in za dva je že sigurno, da se ne bosta vrnila. Na zadnjih volitvah so peronisti prevzeli kontrolu province La Pampa in Chubut. In ker senatorje volijo provincijske zbornice, je rezultat neizogiven. Peronisti bodo torek v senatu imeli 24 glasov in s tem lastno večino. In še dva druga poslance sta v dvomu, med tem predstolniki se bo tolko škodoval Raulu Alfonsinu kot Angelozu, če ta zmagata na volitvah. Laže bo delo, če na volitvah zmaga peronistični kandidati, najsibro Cafiero ali Menem. Trenutno pa je le težko v

NOVICE IZ SLOVENIJE

LJUBLJANA — Boris Godunov so predstavili na velikem odu Cankarjevega doma. Bila je zamišljena kot superprodukcija, ki naj pokaže česa vsega se lahko uspešno lotijo v novem kulturnem domu. In predstava je odlično uspela, predvsem v dramskem pogledu; s pevskega stališča so bile manjše hiče, predvsem zaradi kakega prehoda in pa pomanjkanje dobrih domačih glasov. Dirigent je bil Lovrenc Arnič, režiser Zoltan Varga, koreograf Metod Jeras, scenograf Wolfram Skalicki, v glavnih vlogah so pa nastopili Jaroslav Petrov (iz Minska) Višnja Pavlović-Dračković in Jože Kores.

LJUBLJANA — Za šestdesetletnico Bojana Štiba je Cankarjeva založba izdala osemindeset črtic z naslovom Kratke in izmišljene zgodbe iz let 1941-1945. Zgodbe niso vse izmišljene, a tudi ne zgodovinske. V njih nastopajo politkomisariji, partizani, stalinisti, župniki, iz njih pa naj bi vel duh, da revolucija nikoli ni tisto, kar se zdi, in da vedno izpade slabše od obljub.

LJUBLJANA — Kovance po 1, 2 in 5 dinarjev bodo vzeli iz obotka, ker je inflacija že prehitela njih vrednost. Če bi morali še izdelovati te kovance, bi potrebovali 1.500 ton kovin, ki jih je treba še uvažati in bi skupaj stali čez osem milijard dinarjev, pa še stroški za prevoz, poslovanje in hranjenje.

ŠEMPETER V SAVINJSKI DOLINI — Tovarna kmetijskih strojev SIP je podpisala pogodbo za proizvodnjo kooperacije z milansko koglico BCS. Izvoziti morajo v prvem letu za 10 milijard lir; iz Italije bi dobili izdelke v vrednosti 80% izvoza, ostalo pa v denarju. Obetajo si dobre kupčije v naslednjih letih.

LJUBLJANA — Splošno združenje trgovine Slovenije je ne svoji letošnji skupščini ugotovilo, da je lani poslovala slabo pod težo neustreznih administrativnih ukrepov. Predvsem so trpeči trgovci na drobno z živilim, podeželske trgovine in trgovine s tehničnim blagom. Ker pa naj bi bile vse težave v sklopu krize v deželi, so predvsem dolžili zvezno vlado v Beogradu in njene lanske ukrepe. Sicer je bilo lani slabo, a letos — pravijo — bo še slabše...

KRANJ — Na Tednu slovenske drame so zbrali trinajst najboljih slovenskih gledaliških produkcij v zadnjem letu. Na Tednu je tudi bila razstava gledaliških plakatov in posterjev na Prešernove stihe.

Smrt in pogreb Andreja Kobala

Andrej Kobal, svetovni popotnik, je odpotoval v večno domovino v sredo 16. marca v mestu Murnau na Bavarskem. Nekaj dni prej ga je zadel kap, kateri je sledila smrt. V svojem največjem spisu „Svetovni popotnik pripoveduje“ pravi o sebi: „Rodil sem se pozno zvečer en mesec in en dan pred zaključkom devetnajstega stoletja. Leta se mi torej stejejo malone s stoletjem, tako da sem leta 1973, ko to pišem, star 73 let. Leta 1990, katero nemalo želim dočakati, jih bom pa 90.“ Toda ta želja se mu ni izpolnila. Le dobro leto prej je dokončal svojo življenjsko pot.

Rojen v Cerknem 29. novembra 1899 je imel težko mladost zavoljo revščine. Marsikaj je izkusil, tudi prvo svetovno vojno in po njej tihotapstvo, da se je preživeljal. Toda leta 1921 je zapustil rodno Cerkno in odšel v Ameriko, kamor sta ga zvabila sestra in brat. Tako se začenja njegovo svetovno popotovanje. Brez posebnih šol od doma je v ZDA obiskoval razne univerze, dosegel štiri diplome, se naučil kakih 15 jezikov.

V Ameriki je pisal, urejal razne časopise, se ukvarjal s pisanjem novosti v dramski del za rojake kmetoval, študiral, postal profesor, učil na raznih ameriških visokih šolah. Svoje razgibano življenje je opisal v dveh knjigah z naslovom „Svetovni popotnik pripoveduje“. Izšli sta pri Goriški Mohorjevi družbi v dveh zvezkih leta 1975 in 1976. Prof. Martin Jevnikar pravi o teh

knjigah:

„V njih je natančno opisal svoje življenje od otroških let do upokojitve. Iz lastnega spoznanja je oriral življenje in delovanje slovenskih izseljencev v ZDA, njihova društva, časopise, prireditve, borbo za obstoj, uspehe in razočaranja, vodilne ljudi, naselbine itd. Ob visokem položaju v ameriški vojaški in civilni upravi je razgrnil ameriške razmere od predsednikov in ministrov do visokih uradnikov, vsečilinskih profesorjev, vojaških poveljnjkov, založnikov in preprostih ljudi, z vsemi je znal vzpostaviti človeški, največkrat prijateljski stik. Visoki položaj mu je omogočil, da je do temeljev spoznanih in opisal razmere v povojni Bolgariji in na Dalnjem vzhodu, kjer je bil prav tako prijatelj predsednikov držav, ministrov, oficirjev in vsakdanjih ljudi, pov sod je imel ostro oko in odprto srce za socialne, politične in verske razmere ljudi. Zato je knjiga važen zgodovinsko-politični dokument, istočasno pa dokaz slovenske sposobnosti.“

V knjigi omenja tudi, kako je med zadnjim vojno bil dodeljen tajni obveščevalni službi G-2 v Pentagonu in kako je na tem mestu preprečil bombardiranje Ljubljane.

Leta 1981 je izšla pri isti založbi še ena njegova knjiga „Slovenec v službi F.B.I.“ Tudi ta knjiga se berne kot napeta povest, četudi ni izmišljena, marveč resnična.

Andrej Kobal je napisal spomine, toda v svoji knjižnici je imel tudi

MURSKA SOBOTA — Sistem obrambe pred točo v severozahodni Sloveniji je postal nespremenjen, kljub lanskim pomanjkljivostim. Izvršni svet SRS je dovolil le tiste priprave na obrambo, ki bi ne pozvrale stroškov. Torej bo letos spet edina obramba pred točo zaupanje v božjo pomoč.

PIRAN — Čezeoceanko je kupila Splošna plovba Piran. Zgrajena je bila na Japonskem leta 1981 in so jo imenovali Ljubljana. Vozila bo v ZDA vsebnike (kontejnerje), nazaj pa celuloš, les in vsebnike. Lahko prevaža 917 vsebnikov, saj ima obliko pravokotne škatle, s čimer je zagotovljeno smotorno izkorščanje prostora. Njena nosilnost je 32.680 DWT, hitrost 14 vozlov in je zaenkrat največja ladja Splošne plovbe.

LJUBLJANA — V začetku marca je bil ponoven skok cen: stanarina povprečne stanovanja znaša 35.850 din (ca 30%); mleko in mlečni izdelki (razen sira) so 15% dražji.

MARIBOR — Prodano nevesto so predstavili v mariborski Operi. Dirigent je bil Samo Hubad, režiser, scenograf, koreograf in kostumografija pa so bili gostje z olomuške opere iz Češkoslovaške, s katero imajo Mariborčani redne umetniške stike. Peli so Svetlana Čuršina-Magdič, Jurij Reja (zelo dobro), Božidar Brajković in Franc Javornik.

UMRLI SO OD 10. do 14. marca 88:

LJUBLJANA — Pia Rovek roj. Lenčič, 99; Alojz Tome (Gregorčevata), 89; Janez Tomič; Alojz Lavrenčič; Ada Bajželj roj. Bajdič; Jernej Bergant; Milka Lubej roj. Gomol, 85; Danilo Okretič; Angela Šteblaj, 78; prof. Janez Tomšič; Marija Simončič roj. Kožak; dr. Janez Janžekovič, 87; Marija Kolbenec roj. Poljanec, 94; Ludvik Bobnar; Berta Kotnik, 87; Frida Zupančič; Tezija Tavželj roj. Tršinar; Jure Przyhoda; Mihael Haller roj. Pohar; Andrej Kuntarčič roj. Jaklič; Ika Pire; Božidar Knapfel, 81; Alojz Šegula; Urška Stanič Narobe roj. Kvaternik.

RAZNI KRAJI — Helena Setnikar roj. Kvarča, Planina pri Rakeku; Marica Drešček, Livelj nad Kobaridom; Marija Lampret roj. Habeš, Kranj; Lenca Kaplja, Dob pri Domžalah; Stojan Poljak, Koper; Slavko Hren, Gornji Grad; Anton Udovč, Celje; Martin Rebholc, Peče; Janez Pogačnik, Hrovača v Ribnici; Tone Pirman, Šentupert; Vinko Kranjec, Krško; Vlasta Orel-Ferjančič, Nova Gorica; Karla Bakija roj. Jančič, 74; Šentjur pri Celju; Marija Markič roj. Švagelj, Solkan; France Mahne, Otava; Vili Višnar, Celje; Justič Derganc, Žalog; Martin Požar, Brezovica; Marija Gantar roj. Pavliha, Ho-

tič; Rozalija Gruden, Vrhnika; Stane Zorko, Laško; Alojz Mrak, Sinja Gorica; Frančiška Biasizzo roj. Bergoč, Postojna.

SLOVENCI V ARGENTINI

Osebne novice

Krst: V cerkvi Marije Pomagaj je bila v soboto, 29. aprila, krščena Ana Karina Schiffrer, hčerka inž. Francija in Mari roj. Medic. Za botra sta bila inž. Franci Medic in prof. Cvetka Pavlovič. Krstil je Jože Škrbec. Čestitamo!

Umrli so: v Ramos Mejía Jani Brula (34), v San Justu Cecilia Marija Simčič (85), v Martin Coronado Miha Kociman (68). aj počivajo v miru!

Nov diplomant: Jože Krajnik je diplomal na Moronski univerzi za elektromehaničnega inženirja. Čestitamo!

BARILOCHE

Cerro Capilla, znana težavna gora s slovenskim križem, je zdaj spet vključena v neposredne načrte Slovenskega planinskega društva. Že nekaj let se ukvarjamo z mislijo, da bi speljali stezo po pobočjih Male Capille in da bi potem nad zalivom Tristeze vstopili v dolino tolmunov. Pogumnejši že mislijo, da bi v tej dolini zgradili čedro planinsko kočo.

Preteklega 1. aprila je večja družica izvedla prvo čiščenje na strmih Male Capille. Seveda je zdaj delo zaradi lanskih požarov nepričemo laže kot pa je bilo v hudi gošči pred ognjem. Upamo, da bomo pred zimo nadaljevali s poslom in dosegli dolino tolmunov. Potem bi vzpon po slovitem grabnu povsem odpadel in Capilla bi postala dosti manj naporen hrib.

In ker že govorimo o gori, za katere je bil zmeraj do zdaj vzpon in sestop po prosluli grapi značilen, moramo popraviti napako, ki se nam je primerila v članku, ki je izšel v Svobodni Sloveniji z dne 3. marca. Ko smo navedli imena letošnjih pristopnikov, smo po pomoti izpustili ime buenosaireške andinistke, za katero je Cerro Capilla nedvomno ponemil temeljito turo. Gre za Dorico Heller, hčerko dolgoletnega tajnika SPD, pokojnega Dorjana Hellerja, ki je dospel na vrh Capille leta 1953, ko je Albin Avguštin blagoslovil prvi križ. Petintrideset let kasneje je hčerka ponovila očetov vzpon in prepričani smo, da se bo lepe čeprav težavne ture zmeraj rada spominjala.

VA

VA — Rozalija Gruden, Vrhnika; Stane Zorko, Laško; Alojz Mrak, Sinja Gorica; Frančiška Biasizzo roj. Bergoč, Postojna.

goro dokumentov. Nameraval je na podlagi svojih dokumentov še kaj napisati, vendar leta so leta in 1970 je stopil v pokoj. Ko mu je umrla žena, se je preselil v Evropo k prijatelju baronu Krištofu von Flotow v Murnau. Tu je tudi umrl.

Kot upokojenec je večkrat prišel v Gorico, kjer je imel prijatelje Cerkljane Viktorja Prašnika, Rudinja Mlakarja in druge. Na Gorico je bil navezan od diaških let, saj je tu začel obiskovati srednjo šolo in tudi stradati, kot sam piše. Bil je izreden mož, samorastnik, ki mu je življenju nič ni bilo darovano, temveč se je za vse moral sam boriti. Bil je Amerikanec v službi nove domovine, saj je šel v pokoj kot polkovnik ameriške vojske. Toda ostal je tudi zvest Slovenec.

Pogreb

V soboto na praznik sv. Jožefa ooldne je bila zanj pogrebsna maša v cerkvi sv. Miklavža v Murnau. Slovo v cerkvi je bilo nekaj zelo intimnega in domačega v krogu le nekaj nad 30 prijateljev in znanec. Maščeval je izseljenški dušni pastir Jože Bucik v nemščini in slovenščini. Med mašo je pel kvartet slovenskih fantov, ki so trenutno na delu na Bavarskem; pel so v slovenščini. Po maši so pok. Andreju zapeli še „Gozdič je že zelen...“ G. Bucik je v prisrčnih in domačih besedah orisal pokojnikovo življenje in poudaril njegovo pokončnost kot človeka, kristjana in Slovenca. Saj je vse to v resnici bil.

(r+r) Kat. glas, 24.3.1988

SLOMŠKOV DOM

SLOVENSKA SOLA

Tečaj A. M. Slomška je v soboto, 19. marca pričel novo šolsko leto. Solarjem v Argentini so se to leto zaradi učiteljske stavke neprizakovano podaljšale letne počitnice. A to ne velja za slovenske šole, kjer vse temelji na ljubezni: Učitelji iz ljubezni do otrok in slovenstva uče brezplačno, starši pa pošiljajo svoje otroke v šolo iz ljubezni do materinščine, kjer prejemajo znanje tudi brezplačno. To leto se je vpisalo v šolo 65 otrok.

TOMBOLA

Priljubljena družabna igra je letos zbrala nad 700 rojakov in argentinskih prijateljev na vrtu Slomškovega doma. Lepo pozopopelno pooldne in bogati dobitki so pripomogli, da je bilo v nedeljo 20. marca veselo in napeto razpoloženje, ko je napovedoval ob 16. pričel s klicanjem števil. Glavni dobitek, barni televizor, je letos sreča naklonila Marjetki Dolinar, Slomškov dom pa je dobil z uspelo tombolo zajetno pomoč.

VELIKA NOČ

Duhovno pripravo na praznik Vstajenja je letos vodil domači duhovnik Tone Bidovec ter tudi na cvetno nedeljo nadomeščal našega dušnega pastirja Jožeta Škerbeca. Pravim domači duhovnik, ker je Bidovec izšel iz naše farne skupnosti, kamor se pogosto vrača s svojim blagoslovljenim delom. Za cvetno nedeljo so žene na pobudo šolskega odbora napletle veliko število butaric, ki so nato zelo poživele blagoslov in procesijo na cvetno nedeljo po vrtu Slomškovega doma. Mladina pa se je v procesiji uvrstila za „ta pravo“ veliko butaro, ki jo je nesel postaven fant v spremstvu dveh dekle, vsi v narodnih nošah.

MIRKO VASLE

(17)

Slovenci in šport

HOKEJ NA LEDU

Po prvem delu prvenstva v I. skupini ZHL je na prvem mestu presestljivo ljubljanska Kompas Olimpija, ki so ji na začetku prvenstva napovedovali boj za 3. mesto. Ljubljenci hokeja se sprašujejo, kako lahko moštvo, ki je v pretekli sezoni izpadlo iz boja za naslov državnega prvakov, in ki ga je letos spet zapustilo več iskušenih igralcev, igra vlogo enega od favoritov za uvrstitev v zaključni del državnega prvenstva. Špecialisti menijo, da se letošnji uspehi načlanajo na štiri rezultate: eden doma Olimpija — Partizan 2:1 in trije v gosteh: Jesenice — Olimpija 2:2; Medvešček Gortan — Olimpija 3:3; Partizan — Olimpija 0:1.

Dve točki za Olimpijo je jeseniško moštvo, morda z najbolj povprečno igro v zadnjih prvenstvih. 4 točke za Olimpijo pa je zagrebški Medveščak.

Ta tri moštva imajo možnost, da si priborijo naslov prvaka letošnje sezone.

MALO TUKAJ, MALO TAM

V Zagrebu so slovensko razglasili rezultate 38. ankete revije Sportskih novosti. Bojan Križaj in Mateja Svet sta športnika leta 1987 v Jugoslaviji. Drugič zapored torek dvojna zmaga alpskih smučarjev, izid je letos enak lanskemu, le da je Roka Petrovič za enak osvojeni naslov (krstalni globus svetovnega pokala v slalomu) nadomestil Bojan Križaj. Ta je dosegel naslov z veliko prednostjo nad drugo uvrščenim. Križaj je imel 280 glasov, kajakaš Šaban pa 87. Pri ženskah je bilo bolj tesno. Svet je dobila 227 glasov. Jasna Brajković, ki se ukvarja s strelstvom, pa je dobila 205 glasov.

